

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 281

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤΑ 40

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰουλίου 1884.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ὁ ναύαρχος Μιαούλης ὁ περιελθὼν τὴν Ἀνατολὴν ὡς πλωτὴ ἠλεκτρικὴ συστοιχία καὶ ἠλεκτρίσας τὰ πατριωτικὰ ὄλων τῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσογείου Ἑλλήνων, ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ θριαμβευτικοῦ περίπλου του, μὲ τὸ πλήρωμά του σῶον, διότι εὐτυχῶς κανεὶς ἀξιωματικὸς ἢ ναύτης δὲν ἔπαθεν ἐκ τῶν σφιγκτῶν ἀδελφικῶν ἐναγκαλισμῶν τῶν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν ἢ ἐκ δυσπεφίας ἐκ τῶν πολυτελεστάτων γευμάτων ἅτινα παρέθετον πρὸς τιμὴν του. Ἐν τούτοις τί νομίζετε ὅτι ἐκόμισεν εἰς Πειραιᾶ ὁ **Ναύαρχος Μιαούλης** μετὰ τὸν περίπλου του; δάφνας; εὐχάς; πατριωτικοὺς πόθους; χρήματα ὁμογενῶν πρὸς συντέλεσιν μεγάλου ἐθνικοῦ ἔργου; Ὅχι, οὐδὲν ἐξ ὄλων τούτων ἐκόμισε λωποδύτας καὶ κακούργους ἐξ Ἀλεξανδρείας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ταξειδεύσωσιν ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Τί παράδοξος σαρκασμὸς τῆς Εἰμαρμένης!

Ἐν τσοτούτῳ ἰδοὺ καὶ ἓν τελευταῖον ἐπεισόδιον τοῦ περίπλου τοῦ Μιαούλη, δείγμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἔξω ὁμογενῶν.

Ἐφημερίς τις ἑλληνικὴ ἐκιδιδόμενη ἐν Αἰγύπτῳ λόγον ποιουμένη περὶ τοῦ πληρώματος τοῦ **Μιαούλη** γράφει:

«Οἱ κ. κ. ναῦται. . .»

Ὡστε οἱ καυμένοι οἱ ναῦται μὲς οἵτινες ἔφυγον ἐκ Πειραιῶς χωρὶς κανὲν ἐφόδιον, ἐφόρεσαν ἐν Αἰγύπτῳ χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν αὐτῶν ὁμογενῶν δύο **κ ἄ π π α**.

Καὶ ἀφοῦ οἱ ναῦται ἔγειναν κ. κ. φαντασθῆτε τί ἔγειναν οἱ ἀξιωματικοί!

Εἰς ἓν τι κυρίως ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐπέστησεν ἰδιαζόντως τὴν πρροχὴν καὶ τὴν ἐνέργειάν του ὁ μεγάλου πρῶτουπουργός μας, εἰς τὸ κόσμῳ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἔγειναν κοπήτρια δημόσια καπνοῦ, εἰργάσθη δὲ πολὺ ἡ περιεργασμένη τῆς ἐπαρχίας καὶ κόπτουσα κεφαλὰς λαϊμητόμος. Ὡστε δύναται κάλλιστα ν' ἀποδοθῆ καὶ εἰς αὐτὸν τὸ συμβολικὸν ἐπίθετον κατ' εἶδος **Μέγας Κόπτης**, τὸν ὁποῖον ἔφερον ὁ Καλλιόστρου καὶ πολλοὶ ἄλλοι διάσταιμοι ἀγύρται.

Ἡ κυβέρνησις στέλλει εἰς Γαλλίαν στρατιωτικοὺς ἀντιπροσώ-

πους τῆς διὰ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια. Μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας δυνάμεθα ν' ἀναγγεῖλωμεν ὅτι οἱ εἰρημῆνοι στρατιωτικοὶ κομίζουσι καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐν Τραχώναις πλαστῆς μάχης, ζητηθὲν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου.

Ὁ στρατηγὸς Μποῦμ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου μετὰ τὰ γυμνάσια τῶν Τραχώνων εἶχε καὶ τὴν ἀξίαν τῆς actualité. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ σατυρικώτερα ἐμπνευσις παρὰ τὴν παρῳδίαν τοῦ κ. Τρικούπη νὰ διαδεχθῆ ἡ παρῳδία τοῦ Ὀφφεμπαχ. Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Φαλήρου εἶνε οἱ κάλλιστοι ἀντικολιτευόμενοι.

Αἱ δὲ παραστάντες καὶ εἰς τὰ δύο θεάτρα ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσωσιν ὅτι ὁ κ. Reine δὲν εἶχε τίποτε νὰ ζηλεύσῃ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, ὁ δὲ στρατὸς ὁ λατῶν μέρος εἰς τὰς μάχας τῶν Τραχώνων ἠμποροῦσε κάλλιστα ν' ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ φαληρικοῦ θιάσου.

Εἰς κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ θεάτρου:

— Ἀπόψε ἔπραπε νάρθη ὁ Τρικούπης!

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἀνεγνώσαμεν τὸ βούλευμα καὶ ἀπηλαύσαμεν τὴν ἀπολογίαν τοῦ κ. Ἰ. Τυπάλδου. Ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἐπεισόδιον τῆς μεγάλης συνδικατικῆς ὑποθέσεως, ἡ συκοφαντικὴ παραφυῆς τῆς ἀπάτης, ἃς μᾶς συγχωρήσωσιν αἱ ἐπαρχιακαὶ συνάδελφοι, ἀλλ' ἐπεσκίασε σχεδὸν δι' ἡμᾶς τὴν κυρίαν ἀφορμὴν, ἐξ ἧς προήλθε. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συβῆ ἄλλως, ἀφοῦ ἦρωσ τοῦ σκανδάλου ἦτο ὁ δικηγόρος κ. Τυπάλδος, μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀδυναμίας μου. Οἱ δὲ φοιτηταὶ τῶν πληκτικῶν αἰθουσῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ δικαιώσωσιν τὴν συμπαθειάν μου. Ἐν τῷ πεζῷ αὐτῷ δικαστικῷ κόσμῳ, ὃν αὐξάνει καὶ πληθύνει καθ' ἡμέραν ἡ Νομικὴ μὲς Σιχολή, ἀποβλοκόνει ἡ διηνεκῆς ἐνασχόλησις περὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἥτιτος λόγου κρείττους καὶ διέπει ὁ περὶ πεντάρας ἀγῶν, καὶ ὅστις ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ ταυτμόρφον συρφετὸν Μαριολοποβλῶν καὶ Μαρινοπούλων καὶ Καζαντζήδων καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἀσημαντοτήτων, ὁ κ. Ἰω. Τυπάλδος εἶνε μία ἰδιόρρυθμος καὶ περιέργος προσωπικότης

πρὸ τῆς ὁπείας ἀξίζει κανεὶς νὰ σταματήσει. Καὶ οἱ παρακολουθούντες τὰ χρονικὰ ὄλων σχεδὸν τῶν διασῆμων δικῶν τῶν τελευταίων ἐτῶν δὲν δύνανται νὰ συγκρατήσουν παρὰδοξόν τι συναισθημα πρὸ τῆς ἐκκεντρικῆς ταύτης φυσιογνωμίας τοῦ γηραιοῦ νομομαθοῦς, ὅστις προκισμένως φύσει μετ' ἴσην εὐστροφίαν πνεύματος καὶ ἐλαστικότητα γνώμης, εὐγλωττίαν καὶ ἑλλειψίν ἀρχῶν, ἀπειρον σέβας μόνον πρὸς τὴν ἐπιστήμην του καὶ μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα, διορᾶται παντοῦ ἀναμιγνύμενος, ἀκούραστος, γενῶν σκάνδαλα, ἀκάματος πολεμιστῆς καὶ ἑτοιμος πάντοτε νὰ ὑποβάλῃ τοὺς γεροντικούς αὐτοῦ ὤμους καὶ τὴν νεανικὴν ζωηρότητά του πρὸς στήριξιν τῶν μᾶλλον ἐτοιμορρόπων καὶ ρυπαρῶν ὑποθέσεων.

Μικρός, ξηρός, ἰσχνός, εὐκίνητος, μετ' ὅς ἀρχαίαν μεμβράνην δέρμα του, μετ' ἃ ὑπόφαια καὶ ἰδιότροπα γένειά του, τὰ ὅποια διαθέουσι γύρωθεν ὄλον τὸ κάτω ἡμισυ τοῦ προσώπου του χωρὶς νὰ ἐγγίσουν τὸν πώγωνα, μετ' ἃ ὀξείαν φωνὴν του χρωματιζομένην ὑπὸ τῆς ἰδιαίτερας κεφαλληνιακῆς προφορᾶς, εἶνε πλασμένος τύπος δικανικοῦ, ὅστις τὸ ἱερώτερον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκει τὴν ὑπερίσχυσιν τῆς γνώμης του. Καὶ διὰ τὴν ἐπιτύχην τοῦτο κουρδίζεται ὡς ὄργανετο ἢ ὡς ἐξυπνητήρι καὶ δύναται ἐπὶ ὥρας νὰ ὀμιλῇ, νὰ χειρονομῇ, νὰ περιπαλῇ, νὰ συρίζῃ, νὰ φιλοσοφῇ, νὰ εὐφυολογῇ, νὰ ἐξάπτεται, νὰ ὀρκίζεται, νὰ κολακεύῃ, νὰ ἀπειλῇ καὶ δὲν ξεκουρδίζεται καὶ δὲν παύει τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἀνελλισσομένην ὡς κριγμὸς γρύλλου ἢ ἄσμα κώνωπος ἀνηλεῆ μονοψῆδον του, παρὰ ὅταν ὁ ἀκροατῆς του ἐξηντλημένος εἶνε πρόθυμος νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰ πάντα ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ τοῦ ζαλιζῇ τὰ αὐτὰ καὶ τὸ πνεῦμα.

Ὅπως ὁ ἀρχαῖος κωμικός ἔλεγε περὶ τινος ὅτι ἐγένετο «τρίμμα, κύμβαλον, παιπάλη» διὰ τὴν κάμη τὸς ἄλλους νὰ γελάσων, ὁ κ. Τυπάλδος γίνεται ὅτι θέλετε διὰ τὴν κάμη τὸς ἄλλους. . . νὰ κάμουν ὅτι αὐτὸς θέλει. Καὶ ἐν πεποιθήσει νομίζει, ὅτι δὲν ποιεῖται βλαβερὰν χρῆσιν τῆς ἀναμνηστικῆς εὐστροφίας τοῦ πνεύματός του, τῆς ἀνεγνωρισμένης πολυμαθείας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς διαλεκτικῆς του, ἀναλαμπάναν νὰ διασώσῃ οἰκονομῆσαι ὑπόθεσιν. Ὑπερησπίσθη τὰ ἐπισκοπικά, ὑπερησπίσθη τὰ προβελεγγιανὰ καὶ ἀκόμη ἔναυλος διατέλει εἰς τὰ ὅλα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐκπλήκτου ἢ διάσημος ἐπὶ τῶν Βελεντζιακῶν ἀλεκτορείδων του, καθ' ἣν ὀρθῶν ἐν προκλητικῇ στάσει μαχίμου ἀλεκτορείδου ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀνύχων τὸ μικρὸν του ἀνάστημα καὶ ἐντείνων τὸν λαϊκὸν καὶ τὴν φωνὴν του ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς βλακωδῶς παρατηρούντας αὐτὸν δι' ἡμικλεισίων ὀμμάτων ἐνόρκους τῆς Θηβαϊκῆς ληστείας τὴν ἀνηκούστου θράσους ἐκείνην ἐρώτησιν: «Τολμᾶτε νὰ καταδικάσῃτε τὸν Βελεντζιαν, τὸν ἀμφιβαλῆ ἐν πατριωτισμῷ ἀδελφὸν τοῦ Μιλτιάδου;»

Εἰς μέγαν βαθμὸν κατέχει καὶ τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν ὄλων τῶν εὐστρόφων καὶ δυστρόπων πνευμάτων νὰ τὰ βάζῃ μετ' ἄλλους μαζί καὶ νὰ τὰ βγάξῃ πέρα. Καὶ εἰς τὴν διάθεσιν του αὐτὴν ὀφείλεται ἢ προχθεσινῆ μετὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ κ. Ράδου ἰταμῆς εἰρωνείας δῆλωσις, δι' ἣς προκαλεῖ, λέγει, καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους εἰσχυγελεῖς καὶ ἀντεισχυγελεῖς τῆς πρωτεύουσας, ἂν ἔχουν παράπονα, νὰ τὸν καταμνησθῶσιν ὅσοι τὸ δυνατόν γρήγορα, διότι βιάζεται νὰ φύγῃ εἰς Χαλκίδα! Ὑποθέτομεν ὅτι γράφων τὴν δῆλωσιν ταύτην δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸν σύλλογον τῶν Εἰσχυγγελέων. Οὐχ ἤττον ἐνετάλημεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ὁ φερώνυμος σύλλογος οὐδὲν ἔχει κατ' αὐτοῦ παράπονον καὶ εἰς οὐδεμίαν καταγγελίαν θῆ πρόβη.

Καὶ ὅχι μόνον νὰ τὸν καταμνησθῶσιν ἐπὶ πρῶτον, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλης δηλώσεως του ἐβεβαίωσεν ὕσους εἶχον τὴν τόλμην νὰ τὰ βάλουν μαζί του ὅτι θὰ λογαριασθῇ μετ' ἄλλων ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων! Καὶ θὰ τὸ κατωρθώσῃ. Διότι οἱ ταλαίπωροι ἐνορκοὶ, χωρὶκαὶ κάππαι, φθειρωσαὶ φλοκάται, ἀγροτικὰ σελάχια, νυσταλέοι ὀφθαλμοί, κοιμισμένοι διανοίαι, πάντως συλλαμβάνουσι φανταστικὴν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ μικροῦ τούτου ὄντος, ὅπερ ὀμιλοῦν πρὸς

αὐτοὺς τοὺς κατακλύζει ὑπὸ χεῖμαρρον ἀκαταλήπτου μὲν ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν κατωρθῶναι νὰ τοῖς καθιστᾷ αἰσθητῆν, λογικῆς δεινότητος, νόμογνωσίας, ὀργῆς, ψυχολογίας, σαρκασμῶν, ὅπερ διέρχεται ὅλα τὰ ἀσύμφορα αὐτῶ μέρη ἐπιτηδείως χωρὶς νάφινῃ κανὲν ἔχνος τῆς διαβάσεώς του καὶ ὅπερ δρᾶττεται μετὰ σπανίας ἐπιδειξιότητος μόνον παντὸς ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸν σκοπὸν του.

Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν του αὐτὴν ἀπολογίαν, ἐξ ἣς παρεσύρθημεν νὰ χαράξωμεν τὴν σκιαγραφίαν του, καταφεύγει καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ προσκαλεῖ εἰς ὑπεράσπισίν του τὸν Γεννάδιον καὶ τὸν κ. Κόντο! Καὶ στηριζόμενος εἰς ἓνα διαζευκτικὸν σύνδεσμον τοῦ λ ο υ μ ἰ ἄ ζ ε ι τὸν καυμένον τὸν Αἰῶνα ζητῶν νὰ ποδείξῃ ἐπάνω κάτω ὅτι: α') ὁ Αἰὼν ὑπεράσπισθεις τοὺς ἐριτίμους καὶ ὑβρίσας τοὺς δικαστὰς κοινῆς γνώμης β') ὅτι παρεξηγήσας ἀθῶ ας τινὰς φράσεις του φκοδόμησεν ἐπ' αὐτῶν ἀνυπαρκτὰ ἐγκλήματα, δι' ἃ δὲν εὐθύνεται ὁ κ. Τυπάλδος, ἀδίκως ἐπομένως καὶ αὐτὸς καταδικωόμενος χάριν τῶν παρενοήσεων τοῦ Αἰῶνος. Τώρα ἂν εἶνε ἀληθῆ αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουσι δύο τινὰ: Τὰ ὅματα τοῦ Αἰῶνος νὰ ζητήσων νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν διὰ νὰ μὴ χαντακώσῃ καὶ ἄλλους. Ὅλοι δὲ οἱ ἐχθρικοὶ πρὸς τὸ συνδικατον διακείμενοι νάρχισουν νὰ πειθύνουν πλέον τὰς δολοφονίας των ὅχι πρὸς τὸν κ. Ἀμπελᾶν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Αἰῶνα, ὡς τὸν αἴτιον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου.

Ὅσοι δὲ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀκόμη φίλοι τοῦ ἀντιπάσης προσευχῆς πρέπει κάθε πρωτὴ νὰ παγγέλλουσι τὴν ἰσπανικὴν παρομιάν: Θεέ μου, φύλαξέ με ἀπὸ τοὺς φίλους μου καὶ ἐγὼ ἤξεύρω νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

ΚΡΑΚ

ΟΙ ΤΡΑΧΩΝΕΣ

(Καθυστερήσαν)

Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται; Τί τρέχει τόσος κόσμος; Μὴ ρίχνῃς τὸν Παράδεισο ὁ Παναγῆς κανόνια; Ἡ ὁ Καζάζης μάθημα κάνει γιὰ τὰ παλούκια; Δὲν ρίχνει στὸν Παράδεισο ὁ Παναγῆς κανόνια, Οὐδ' ὁ Καζάζης μάθημα κάνει γιὰ τὰ παλούκια. Παλαίονε ε' ταῖς Τράχωνες Τρικούπης μετ' Τρικούπη, Καὶ σιοῦνται γύρω τὰ βουνὰ καὶ τρέμουν οἱ κάμποι, Ὁ Πάρνης ξαλαφρίζεται καὶ σκιάζεται ἢ Πεντέλη, Καὶ τοῦ Τρελλοῦ ἰδρώνουνε τὰ σωθικά του αἶμα. Τάσπερα ξαγριεύουνε καὶ τὰ φουσατ' ἀφρίζουν, Τᾶλογα χλιμιντρίζουνε καὶ δὲν βλέπουσι τὴν ὥρα. Τοὺς χαλινοὺς νὰ ρίξουνε, νὰ φᾶνε τὸ τριφύλλι. Ἐδῶ κοντάρια ἀστράφτουνε, σπαθῆ ἐκεῖ πέρα λάμπουν, Καὶ στέλεται στὸ ψῆλωμα ὁ στρατηγὸς Τρικούπης, Ἰσάζει τὰ φωκὸ α του καὶ σκάει τὰ ρουθόνια, Σὺν ἄ τι ποῦ μυρίζεται καὶ θέλει νὰ χουμήξῃ. . .

Τὸ πρόσταγμα ἐδόθηκε ὁρμῶνε τὰ φουσατὰ. Ὁ κουρνιαχτὸς σηκώνεται, τὸν οὐρανὸ θολώνει, Κι' ὁ ἥλιος ἐφοβήθηκε καὶ κρύβεται 'ς τὰ νέφια. Βροντᾷ τὸ λιανοτούφεκο, λόγχη τῆ λόγχη σπρώχνει Καὶ χίλια χύνουν ἀστραπαῖς σπαθῆ ξεγυμνωμένα. Ἐχθρὸς μ' ἐχθρὸ συμπλέκεται: ἀνεκατόνουντ' ὅλοι, Καὶ γάνει ἢ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸν ἀπάντη ὁ σκύλος. Ἦλθε καὶ τὸ κοντόβραδο ὁ στρατηγὸς φωνάζει: Κάτου, παιδιά μου, τᾶρματα, ἦν' εἶν' ὥρα γιὰ νὰ φᾶμε. Φθάνουν αὐτὰ γιὰ σήμερα: αἴσιοι τῆς πατρίδος Ὅλοι σας ἐδειχθήκατε ἦν' ἐμοῦ τοῦ στρατηγοῦ σας. Δύο λεπτὰ ἀπὸ σήμερα αὐξαίνω τὸν μισθὸ σας. . . Ἐἴτε, πάμε γρήγορα νὰ μὴν κριώσῃ ἢ σοῦπα. Βάνουν 'ς τὴν θῆκην τὰ σπαθῆ, 'ς τὸν ὦμο τὰ τουφέκια, Καὶ πάνε ε' τοὺς στρατῶνας τοὺς ἥσυχά νὰ δειπνήσουν. Χαρούμενος κι' ὁ στρατηγὸς ε' τὸ σπιτι τοῦ γυρίζει, Πῶ τὸση δόξα ἀπέκτισε χωρὶς νὰ σπάσῃ μύτη! Φάλλετε, Μούσαις, ψάλλετε τὴ δόξα τοῦ Τρικούπης, Καὶ 'ς τὸ κεφάλι βάλτε του στεφάνι ἀπὸ τοικνίδες.

ΑΔΟΥΠΗΣ.